

Arrest

nr. 136 421 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij dient middels onderhavig verzoekschrift een beroep "*tot nietigverklaring*" in van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als

annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Tonekabon. In 1385 (Perzische kalender, stemt overeen met 2006-2007 volgens de Gregoriaanse kalender) scheidde uw ouders uit de echt. Sindsdien nam u het steevast op voor uw moeder. Uw houding werd u niet in dank afgenomen door uw vader en uw broers. U werkte een tijdlang in de garage van uw vader. U had echter een slecht contact met hem. Hij sloeg u geregeld. Wegens de familiale spanningen begaf u zich enkele maanden voor uw vertrek uit Iran naar Teheran. U ging er aan de slag in een slijperij. Aanvankelijk bracht u ook de nacht door op uw werkplaats. Na ongeveer een week nam u uw intrek in het appartement van uw vrienden N. (...) en I. (...). Zij hielden zich bezig met de propaganda voor presidentskandidaat Mousavi. Ook al was u zelf niet echt in politiek geïnteresseerd, u werd meegezogen in hun activiteiten. U ging mee de straat op en hielp hen bij het verspreiden van cd's, foto's en ander campagnemateriaal. Zo gebeurde het dat u op een dag meeliep in een demonstratie. U vertoefde in het gezelschap van I. en N. (...) en nog enkele van hun vrienden. Plots verscheen de politie. Jullie werden allen opgepakt en meegevoerd naar het bureau van de Ettelaat (Ministerie van Informatie). Jullie werden geslagen. U werd anderhalve dag vastgehouden. U voerde aan dat u net van uw werk kwam en toonde uw handen die onder het vuil zaten. De volgende dag werd u rond de middag vrijgelaten. Uw foto en vingerafdrukken werden genomen. Tevens diende u een verklaring te ondertekenen waarin u beloofde niet meer de straat op te gaan en zich niet meer in te laten met andere politieke activiteiten. I. (...) en N. (...) werden niet vrijgelaten. Toen u de volgende dag na uw werk naar hun woning terugkeerde, waren zij nog steeds niet vrijgelaten. Uit woede om de mishandeling tijdens uw detentie besliste u uw activiteiten verder op te voeren. Met de vrienden van I. en N. (...) ging u enkele dagen op rij betogen. Op 13/8/1388 (4 november 2009) werden jullie allen gearresteerd door de politie. Jullie werden geboeid en in een gele bus geplaatst. U was de laatste arrestant. U slaagde erin zich los te rukken en weg te lopen. Omdat u bij uw eerdere arrestatie uw verblijfsadres in Teheran had opgegeven, durfde u niet naar dit adres terug te keren. U bracht de avond door in een vervallen appartementsgebouw en nam daarna de bus naar Tonekabon. Na een tweetal dagen belde u naar de huisbazin van I. (...) en N. (...). Zij zei dat de politie was binnengevallen en computers en foto's had meegenomen. Van I. (...) en N. (...) was er nog steeds geen nieuws. U begaf zich naar Dohezar. Uw vader zocht u daar op. Hij was opgeroepen geweest door de politie. Hij sloeg u. Aangezien hij voor de Sepah (Korps van Revolutionaire Wachters) werkt, leed hij gezichtsverlies door uw handelen. Uw moeder hielp u het land uit te vluchten. U verliet Iran in de achtste maand van 1388 (november 2009). In het bezit van een vervalst Iraans paspoort nam u vanuit Teheran het vliegtuig naar Istanbul. Vervolgens reisde u over zee en over land verder naar België. U diende hier op 16 februari 2010 een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje), uitgereikt op 13/7/1362 (5 oktober 1983); uw melli-kaart (nationale kaart) en uw kaart van vrijstelling van legerdienst. Verder legde u nog een proces-verbaal neer van uw verklaringen ten overstaan van de politie van Turnhout d.d. 4 januari 2011 in verband met uw reisroute, en enkele foto's en Belgische medische documenten met betrekking tot uw neuscorrectie en verzorging na een val van een trap in maart 2011. Sinds deze val zou u met geheugenproblemen kampen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden gewezen op uw verklaringen t.a.v. de politie van Turnhout d.d. 4 januari 2011. U stelde toen in Teheran het vliegtuig te hebben genomen naar Istanbul, in het bezit van uw eigen paspoort. Hiermee geconfronteerd, ontkende u dat het om uw eigen paspoort ging en verklaarde u dat het om een vervalst paspoort ging dat weliswaar uw foto bevatte. U benadrukte nooit te hebben verklaard dat u Iran verliet met uw eigen paspoort. U wees ook op een mogelijk misverstand bij de tolk (CGVS, blz. 8-9). Deze uitleg is slechts weinig overtuigend. Het gaat immers om uw eigen spontane verklaringen t.a.v. de politie. Bovendien gaf u in uw verhoor bij de politie van Turnhout aan dat

u Iran verliet in de zevende maand van 1388 (september-oktober 2009). In uw gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u Iran te hebben verlaten in de achtste maand van 1388 (oktober – november 2009). U voegde weliswaar toe dat u niet zeker was (CGVS, blz. 3). U gaf meermaals aan dat de feiten al van meer dan vier jaar terug dateren en dat u met geheugenproblemen kampt. Later in hetzelfde gehoor schoot u desalniettemin plots de datum van het laatste incident voor uw vertrek (i.e. de demonstratie waarbij u zich wist te bevrijden uit de handen van de veiligheidstroepen die u wilden arresteren) te binnen, namelijk 13/8/1388 (4 november 2009). Daarnaast is het ook bevreemdend te noemen dat u een aanvraag tot vrijwillige terugkeer indiende bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Hierover gevraagd, stelde u dat u toen het wachten beu was en geen toekomst zag in België. U zou dan zelf een onderzoek hebben verricht waaruit u concludeerde dat het voor u niet veilig was om naar Iran terug te keren (CGVS, blz. 10). U kon echter geen concrete elementen naar voren schuiven op basis waarvan u tot dit besluit kwam. Deze elementen roepen ernstige vragen op bij uw beweerde vrees.

Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt daadwerkelijk bij de Groene Beweging betrokken geweest te zijn. Ofschoon u het zich niet herinnerde (CGVS, blz. 7-8), blijkt uit uw shenasnameh dat u niet bent gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009). U zou weliswaar niet echt politiek geïnteresseerd geweest zijn en slechts mee de straat opgegaan zijn met uw vrienden I. (...) en N. (...) omdat u het hen verschuldigd was omdat u bij hen mocht inwonen (CGVS, blz. 7). Dit is een veeleer bevreemdende uitleg. U slaagde er overigens niet in de volledige namen van I. (...) en N. (...) te geven. Evenmin kende u het adres in Teheran waar u bij hen zou hebben ingewoond (CGVS, blz. 5, 11). Na uw arrestatie en mishandeling besloot u uw activiteiten op te drijven. U ging samen met de vrienden van N. (...) en I. (...) demonstreren, maar kon geen enkele naam van deze vrienden noemen (CGVS, blz. 12). Behalve dat hij ijverde voor meer vrijheid van meningsuiting kon u weinig tot niets over het partijprogramma van Mousavi vertellen (CGVS, blz. 7-8). U kon overigens geen aanwijzingen aanreiken waaruit zou kunnen blijken dat u actueel nog wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten (CGVS, blz. 13).

Gelet op alles wat voorafgaat, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde politieke activiteiten in het kader van de Groene Beweging en uw problemen hierdoor met de Iraanse autoriteiten. Hier kan ook nogmaals gewezen worden op het feit dat u geen duidelijke verklaringen aflegde over uw verblijfplaats(en) in Iran in de maanden voor uw vertrek. U zou Iran hebben verlaten in de achtste maand van 1388 (oktober – november 2009). Voor uw vertrek zou u anderhalve maand of twee maanden in Teheran hebben doorgebracht (CGVS, blz. 3), misschien toch iets langer (CGVS, blz. 11). Nochtans zou u slechts tot in het begin van de eerste maand van 1388 (maart – april 2009) in Tonekabon hebben verbleven, waarna u zich naar Teheran begaf (CGVS, blz. 2-3). Bovendien was u er vrij zeker van dat u zich tijdens de presidentsverkiezingen van 22/3/1388 (12 juni 2009) in Teheran bevond (CGVS, blz. 6).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en vrijstelling van legerdienst staan niet ter discussie. Uw verklaringen t.a.v. de politie van Turnhout vormen een gedetailleerde weergave van uw reisweg, maar doen ook – zoals hierboven werd opgemerkt – de nodige vragen rijzen bij de door u beweerde vrees in geval van terugkeer naar Iran. De medische documenten tonen aan dat u in België een neuscorrectie liet uitvoeren en dat u een val maakte van een trap. Op basis van deze documenten kan echter niet worden vastgesteld dat u lijdt aan ernstig geheugenverlies. Er is slechts sprake van een beperkte anterograde / retrograde amnesie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de inhoud van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoekende partij, in wat als een enig middel kan worden beschouwd, de schending aanvoert van “artikel 10 van het EG-verdrag”, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden

is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.2.3.1. Verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift de definitie weer van het begrip “vluchteling” en zij betoogt dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en om die reden niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling kunnen worden erkend.

3.2.3.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze gemotiveerd wordt waarom er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problematiek. Uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat deze conclusie door de Raad kan worden bevestigd. Het louter beweren van het tegendeel en het zich louter vasthouden aan deze beweerde problemen en de daaraan gekoppelde vrees voor vervolging verandert niets aan dit besluit.

3.2.4.1. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 10 van het EG-verdrag (thans: artikel 4 VwEU), van artikel 3 EVRM (zie punt 2.2.1.) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en zij wijst erop dat, teneinde asielaanvragen correct te beoordelen, “EU-landen” rekening dienen te houden met de volgende elementen: *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de aanvraag wordt genomen, met inbegrip van de wetten en besluiten van het land van herkomst en de wijze waarop zij worden toegepast; de relevante documenten of verklaringen van verzoeker of hij/zij mogelijks werd vervolgd of schade heeft ondervonden; het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in gevallen waarin de verzoeker reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en onrechtvaardige schade heeft ondervonden; zijn individuele situatie (verleden, leeftijd, geslacht, handelingen waarmee de verzoeker werd geconfronteerd of kan geconfronteerd worden, en die kunnen leiden tot vervolging of ernstige schade, enz.); iedere activiteit die door de verzoeker werd uitgeoefend sedert zijn vertrek uit het land van herkomst.”*

Verzoekende partij besluit dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van haar relaas en dat verwerende partij het niet noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en uit de overige documenten die zich in het administratief dossier bevinden, kan worden afgeleid dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij aangereikte feiten en documenten, doch dat zij – zoals reeds gesteld – tot de conclusie is gekomen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde betrokkenheid bij de Groene Beweging en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. Deze conclusie wordt op afdoende wijze toegelicht in de bestreden beslissing. De Raad verwijst verder naar onderstaande uiteenzetting en in het bijzonder naar punt 3.2.11.

3.2.5.1. Verzoekende partij stelt dat zij ten overstaan van de politie heeft verklaard dat zij “haar paspoort” heeft gebruikt om vanuit Iran te reizen. Verzoekende partij legt uit dat zij toen niet duidelijk heeft aangegeven of het nu om haar eigen (echte) paspoort ging of om een vervalst paspoort omdat zij begrijpelijkerwijze bang was om aan de politie te vertellen dat zij gebruik heeft gemaakt van valse documenten.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat in het proces-verbaal van de politie van Turnhout duidelijk het volgende te lezen staat: *“Ik gebruikte mijn paspoort om deze vlucht te kunnen maken”* (administratief dossier, stuk 14, p. 3). Verzoekende partij werpt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal nog op dat het mogelijk om een vertaalfout gaat, hetgeen door verwerende partij niet als excuus wordt aanvaard, terwijl zij thans in haar verzoekschrift aangeeft dat zij opzettelijk niet zou hebben aangegeven dat zij met valse documenten heeft gereisd omdat zij bang was om dit aan de politie te vertellen. Deze vaststelling, alsmede de niet mis te verstane genoteerde verklaringen in het proces-verbaal, leiden ertoe dat de Raad het verweer in kwestie als een *post-factum* gekunstelde uitleg bestempelt waarmee verzoekende

partij haar tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar tracht te doen rijmen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het excuus dat zij aan de politie niet durfde vertellen dat zij met valse documenten heeft gereisd, hoe dan ook niet overtuigt, nu in het proces-verbaal duidelijk werd aangegeven dat zij met behulp van een smokkelaar – en dus op illegale wijze – vanuit Turkije naar Europa is gereisd.

3.2.6.1. Aangaande de tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen omtrent het moment waarop zij Iran heeft verlaten, is verzoekende partij de mening toegedaan dat het volstrekt onredelijk is om haar op dergelijke kleine details aan te spreken, temeer nu haar asielaanvraag dateert van februari 2010 en het interview vier jaar later plaats had. Verzoekende partij wijst erop dat, wanneer verwerende partij zo lang getalmd heeft met de behandeling van haar dossier, van haar toch enige billijkheid kan worden verwacht met betrekking tot details in haar asielrelaas. Verzoekende partij merkt in dit verband nog op dat het niet vreemd is dat de onredelijk lange behandelingstermijn van haar asielaanvraag ertoe geleid heeft dat zij op een bepaald moment is willen terugkeren naar Iran. Zij bevond zich jarenlang in een uitzichtloze situatie in een land waar zij in de eerste plaats al niet uit vrije wil naartoe gekomen was. Het feit dat zij ondanks deze heimwee en haar blijkbaar onverdraagzame situatie in België er toch voor gekozen heeft om niet naar Iran terug te keren, toont alleen maar aan dat haar voorgehouden vrees gegrond is, aldus verzoekende partij.

3.2.6.2. De Raad stelt vast dat het feit of verzoekende partij de zevende dan wel de achtste maand van 1388 is vertrokken uit Iran op zich inderdaad een detail betreft dat zij zich mogelijks niet meer zo goed zou kunnen herinneren na enkele jaren. In de bestreden beslissing wordt echter aangehaald dat verzoekende partij zich dan wel de datum van het laatste incident herinnert voor haar vertrek, met name de demonstratie waarbij zij zich wist te bevrijden uit de handen van de veiligheidstroepen die haar wilden arresteren. Nu verzoekende partij na al die jaren wel de exacte datum kan geven van dit incident, in het bijzonder 13/08/1388, en het bovendien een kerngebeurtenis betreft waarna zij is moeten onderduiken en haar land van herkomst heeft moeten verlaten, komt het zeer bevreemdend over dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over het moment waarop zij Iran is moeten ontvluchten. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat een dergelijke vaststelling niet als een losstaand element dient te worden beschouwd maar dat men alle in de bestreden beslissing vermelde motieven dient samen te lezen.

De Raad is niet overtuigd door de door verzoekende partij gedane poging om haar aanvraag om vrijwillige terugkeer goed te praten. Van iemand die werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst, kan redelijkerwijs worden verwacht dat die geen aanvraag indient om op vrijwillige wijze naar dit land terug te keren omdat zij in België "*het wachten beu*" was (administratief dossier, stuk 4, p. 10). De Raad vindt het bovendien zeer vreemd dat verzoekende partij, nadat zij zelf "onderzoek" zou hebben gedaan, dan maar heeft besloten dat het toch te gevaarlijk zou zijn om terug te keren, terwijl zij dan nog niet eens concrete elementen naar voor kon brengen op basis waarvan zij tot dit besluit is gekomen.

3.2.7.1. Met betrekking tot de bevinding dat verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk bij de Groene Beweging betrokken is geweest, merkt verzoekende partij op dat zij dit ook nooit heeft beweerd. Zij heeft in tegendeel uitdrukkelijk te kennen gegeven dat zij niet geïnteresseerd was in politiek, reden waarom zij niet is gaan stemmen en weinig details kon geven over het partijprogramma van Mousavi. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, is het volgens verzoekende partij niet vreemd dat zij bij wijze van vriendendienst met N. en I. mee de straat op ging. Deze vrienden waren immers wel sterk politiek geëngageerd en zij heeft aangeboden om hen te helpen uit dank voor het onderdak dat zij haar boden in een moeilijke periode. Verzoekende partij licht verder toe dat het actief deelnemen aan demonstraties vooral een emotionele en impulsieve reactie was op de traumatiserende arrestatie en mishandeling door de Iraanse autoriteiten en het feit dat zij van haar vrienden niets meer hoorde. Hoewel zij geen enkel politiek motief had, staat het volgens verzoekende partij als een paal boven water dat de Iraanse autoriteiten haar wel degelijk als een politiek activist beschouwen.

3.2.7.2. Verzoekende partij stipt in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat haar bijdrage aan de Groene Beweging niet ingegeven was door een bepaalde politieke overtuiging maar dat zij dit deed uit dankbaarheid voor haar vrienden en later uit frustratie omdat zij niets meer van haar opgepakte vrienden hoorde. Het komt echter allerm minst aannemelijk over dat verzoekende partij, die niet eens haar stem had uitgebracht bij de presidentsverkiezingen in 2009 en die nagenoeg niets wist te vertellen over het programma van presidentskandidaat Mousavi, zich met dermate risicovolle en gevaarlijke

activiteiten zou hebben ingelaten (initieel) louter uit dankbaarheid omdat twee vrienden haar onderdak hebben gegeven in een moeilijke periode. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande nog opgemerkt dat verzoekende partij dan nog geeneens wist te vertellen wat de familienamen waren van I. en N., wat hun adres in Teheran was en hoe de personen heetten waarmee zij achteraf nog is gaan betogen nadat I. en N. waren opgepakt. Dergelijk roekeloos gedrag vertonen zonder enige ideologische achtergrond en zonder enige doelstelling komt niet geloofwaardig over. Volledigheidshalve wijst de Raad er nogmaals op dat verzoekende partij ook geen concrete elementen kon aangeven waaruit zou blijken dat zij actueel nog door de Iraanse autoriteiten zou worden gezocht.

3.2.8. Betreffende de bij het gehoor op het Commissariaat-generaal vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag maakt verzoekende partij bij schrijven van 22 juli 2014 een attest over van dokter neuroloog V. Van den Bergh van 14 juli 2014. Dit attest stelt dat toen verzoekende partij in mei 2014 door haar arts werd gezien zij *“onder invloed was van pijnstillers (samengestelde pijnstillers met sederende medicatie) en daardoor de anamnese erg moeizaam verliep”*. Verder oppert voormelde arts aangaande het gehoor van verzoekende partij het volgende: *“Ik sluit niet uit dat patiënt op het ogenblik van zijn ondervraging in een gelijkaardige toestand zich bevond en dan als onecht kan overgekomen hebben.”*. De Raad stelt vooreerst vast dat de door de neuroloog geopperde visie aangaande het gehoor op het Commissariaat-generaal een hypothetische vaststelling is en geen vaststaand feit betreft. Verder oordeelt de Raad dat de opmerking dat de herinnering soms moeizaam verliep bij de consultatie in mei 2014 geen attestering inhoudt dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij, meer in het bijzonder bij het gehoor van 23 april 2014, dermate zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid verkeert coherente en consistente verklaringen af te leggen betreffende eenvoudige gegevens van haar asielaanvraag. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

3.2.9. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. Om deze reden kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegepast.

3.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 14 en stuk 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 april 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.12. Waar verzoekende partij nog de nadruk legt op de belangenafweging, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te

gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT